בית אהרן — צו

זאת תורת העולה. איתא במדרש ר' אחא בר' יודן משל למלך שהלך במדבר וכבדו אוהבו בכלכלה של תאנים וחבית של יין א"ל זהו כבודי. א"ל זהו בדרך לפי שעה בבתיך כו' כך אמר הקב"ה כו'. אמרו לפניו כו' אבל כשתטיב ברצונך את ציון כו' אז תחפוץ זבחי צדק וכו' אז יעלו על מזבחך פרים: עכ"ל המדרש

הנה באמת כל דבר שאדם עושה לטוב צריך להיות בשלשה דברים היינו בעובדא ובמילולא וברעותא דלבא. כי העיקר הוא המחשבה. אשר בכל דבר שהוא עושה יהיה המחשבה הטובה רק לשמים. הן בכלהמצות או בתורה ותפלה והן באכילה ושתיה יהיה הכל לשם שמים ולהעלות הכל להקב"ה ולהעלות כל הנצוצין שנמצא בכל דבר כידוע שאחר החטא נפלו הכל לעמקי התהום ולכך כל התקונים נעשה הכל ע"י ברורים מכל דבר מאכל אשר יאכל ולהעלות הכל להקב"ה. וזה ידוע כי המדה המנהגת זה העולם השפל נקרא זאת וכל דבר הנמצא בזה העולם נקרא הכל זאת. וזהו פי' הפסוק. זאת תורת העולה. היינו העשיה נקרא זאת וגם כל דבר מאכל נקרא ג"כ זאת. תורת הוא הלמוד היינו הדבורים שאנו מדברים בעשיית המצוה או בעת למוד התורה והן בעת אכילה נקרב הכל תורת. העולה. היינו לדבק הכל אל המחשבה הטהורה. כידוע שעולה באה על המחשבה. והעיקר היא העולה שיעלו כל הדברים ע"י מחשבתו הפנימית והטהורה להקב"ה ע"י עובדא ומילולא ורעותא דלבא בכדי לתקן הכל מה שנתקלקל על ידי החטא:

על מוקדה. היינו אם באה לו ח"ו איזו מחשבה לא טובה צריך להעביר ולשרוף אותה. עד הבוקר. היינו עד שיאור לו כאור הבוקר. וזה ידוע שיש אורות גדולים למאוד כי גבוה מעל גבוה שומר וכו' האור שברא הקב"ה מקודם. ולזה איתא במדרש וכי זה הכיבוד מזה העולם והלא יש אורות גדולים למאוד. אמר משל למלך שכיבדו אוהבו בכלכלה של תאנים וחבית יין כדאיתא במדרש שני דעות. דעה אחת אילן שאכל אדה"ר תאנה היתה. ודעה שניה גפן היתה. ולזה הביא המדרש בהמשל אלו שני המינים. כי מאז ועד עתה עיקר הכל צריך לתקן חטא של אדה"ר ולהעלות הכל ולברור כל הניצוצין שנפלו מחמת זה אל עמקי התהום להעלותם לשרשם. וזה יהיה הכל עם ביאת משיחנו בב"י. אבל לכשייטיב י"י את ציון ויתעלו ויתבררו הכל ולא יוצרך אז שום בירורים כי יהיה כל העולם בשלימות הגמור. ואז יהיה צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנין מזיו השכינה ועין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו ולא יוצרך המתקת הדינים וכבר יהיו נמתקים כל הפ"ר דינים. וכפי דאיתא בגמרא עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת בלי שום לבושין. והכל הוא ע"י שיתוקן החטא של אדה"ר ולא יוצרך לשום ברורים לכך אז תחפוץ זבחי צדק בלי שום תיקון כלל ואז יעלו על מזבחך פרי"ם כנ"ל והשי"ת יזכינו לזה במהרה:

עוד נוכל לומר. זאת תורת העולה. היא העולה על מוקדה שמעתי אומרים בשם הרב הצדיק מוהר"ש מקארלין זצוק"ל. איזו היא התורה שלומדין שיעלה למעלה כשלומדים אותה עם החיות של אש של מעלה וזהו זאת תורת העולה היינו איזו התורה שעולה למעלה היא העולה על מוקדה שלומד אותה עם חיות הבורא ית"ש עולה לי"י שנאמר הלא כה דברי כאש נאום י"י. אין צריך לומר ולדבר ע"י דברי י"י ממש. רק הכוונה דברי אשר שמתי בפיך היינו הדיבורים שנתן הקב"ה לישראל הם כאש. וטבע האש שעולה למעלה כדאיתא בזוה"ק. וכפטיש יפוצץ סלע. התורה מפוצץ את הסלע היינו היצה"ר. כי עיקר מסך המבדיל שאינו מניח את התורה לעלות למעלה הוא היצה"ר. וכיון שמשבר אותו אזי אין שום מסך המבדיל ועולה הדיבורים והתורה של ישראל למעלה. על המזבח. שזובח את יצרו. כל הלילה עד הבוקר היינו תמיד כשח"ו אינו מאיר לו להאדם כל כך שזה בחי' לילה. צריך לראות לזבוח את יצרו ולשמור א"ע מכל נדנוד איסור. כי במה שנזהרים מלעשות עבירה מקבלים חיות כמו שמקבל חיות בעשיית המצוה. כי אא"ז הרב הצדיק הק' זצוק"ל אמר כי עיקר עשיית המצוה הוא אשר קדשנו. והיינו ההתקשרות להשי"ת. ומי ששומר א"ע מלעשות עבירה מפני מה אינו עושה מחמת שזוכר שהקב"ה צוה שלא לעשות נמצא מקבל עי"ז התקשרות להבורא. משא"כ אום"ה שאינם נלקחים רק מסט"א ואין להם חיות כלל הגם שכתוב ומלכותו בכל משלה אעפ"כ הכל ע"י לבושין ולבושים דלבושין ואין בידם לעלות למעלה לה'. אבל ישראל החיות שלהם נלקח מאת הקב"ה בעצמו. לזאת כשעושין דבר מצוה עם החיות אזי עולה למקומו למעלה ולמעלה. וזהו זאת תורת העולה. היינו זהו התורה שעולה למעלה היינו היא העולה על מוקדה. שלומד אותה עם חיות של הבורא ב"ה וב"ש:

כל הלילה עד הבוקר. היינו בכל עת חשכות של האדם כשאינו מאיר לו יכול הוא במוקד שלו זיך דער הארעווין. עד הבוקר. עד שנעשה לו בוקר ומאיר לו ועם מה. על המזבח. היינו במה שהוא זובח את יצרו:

ואש המזבח תוקד בו לא תכבה. משא"כ אוה"ע שאין להם החיות וד"ל:

עוד אמר על המדרש הנ"ל שעל פסוק זאת תורת העולה וש"ה היטיבה ברצונך כו'. משל למלך כו' כנ"ל:

התחיל במה שכתוב בשבת מקרא קודש זכר ליצ"מ. ומקשה בשל"ה והלא השבת קדמה ליצ"מ מתחילת בריאת העולם. ויש מתרצים כי זכר ליצ"מ קאי על מקראי קודש היינו על הרגלים ולא על שבת. אך י"ל כך. כי נראה עיקר הצטרפות הניסים שהקב"ה עושה בעולמו אינו אלא כשאין הדבר בשלימות כענין שהיה במצרים כדכתיב ואת ערום ועריה. אבל כשהדעת מתרבה והכל יודעים שהקב"ה מנהיג את העולם ובכל דבר יש חיות הבורא ב"ה אין אנו צריכים לנסים כלל. נמצא ענין יצ"מ והניסים שנעשה במצרים הכל היה כדי לפרסם אלקותו ויכולתו ולפרסם כוונת הבריאה מה היא הבריאה ועל מה היה הבריאה. נמצא שכל ענין יצ"מ היה כלול בעת הבריאה. והאריך בזה:

והתחיל זאת תורת העולה. שהעיקר הוא להעלות הכל למעלה. היא העולה שהיה כבר בעת הבריאה. ואפשר שזהו כוונת מאמרם ז"ל היא העולה שהקריבו בני נח. ואיך יכול להעלות. על מוקדה על המזבח. כמו שדברנו מקודם. כל הלילה. אפילו דווקא כשהוא בבחינת לילה. עד הבוקר עד שיאיר לו. כי בזה רצון הבורא:

וזהו כוונת המדרש. משל להדיוט שכיבד כו' בכלכלה של תאנים וחבית יין. ע"ד דאיתא פלוגתא בגמרא על עץ הדעת שאכל אדה"ר י"א תאינה היתה וי"א גפן היה. וזהו ג"כ המכוון פה. כי מאז התחיל התיקון עד לעתיד שיתוקן הכל. וז"ש עתה אני מכבדך בכלכלה של תאנים. למ"ד תאנה היתה שנאמר ויתפרו עלה תאנה. ובחביות של יין למ"ד גפן היתה. ולעתיד תראה במה אכבדך. שנא' אז תחפוץ זבחי צדק וגו':

עוד דקדק הרב ז"ל בפסוק זאת תורת העולה ואמר יש בפסוק הזה הרבה מעוטין כמבואר ברש"י ז"ל ולכך היה המלך כביכו"ל במדבר מפני הכלכלה של תאנים וחבית של יין כי י"א תאנה היתה ויש אומרים גפן היה ולזה רמזו המעוטין שבפסוק. אבל כשתכנס לפלטין שלך היינו לעתיד כשיתוקן הכל אז תראה במה אכבדך. הה"ד היטיבה כו' אז תחפוץ זבחי צדק:

עוד איתא במדרש על פסוק צו את אהרן וגו' וש"ה כי מי בשחק יערוך לד' ידמה לד' בבני אלים. אמר הקב"ה אם אני רצה בפרים ואילים וכבשים הייתי מצוה למיכאל להקריב לפני. אבל איני רוצה אלא בישראל. ולכך אמר בלעם את שבעת המזבחות ערכתי. שבעה מזבחות אין כתיב כאן אלא את שבעת המזבחות. אלו שבעה מזבחות שמבריאת העולם עד כאן. אמר לו הקב"ה כבר נשבעתי שאיני מקבל קרבנות אלא מישראל זהו שאמר הכתוב צו את אהרן וגו':

אמר זאת תורת העולה עולה היא המחשבה. תורת היא פרי המחשבה. כמאמר רז"ל אורייתא מחכמה עלאה נפקא. זאת. היא ההתגלות למטה כמשמעו של זאת. היא העולה צריך להעלות הכל למעלה ועיקר הכל היא במחשבה. כי כל אחד ואחד מישראל עושה מה שבאפשרי לו לעשות. רק שעיקר העבודה היא להשוות המחשבה להעשיה שלא יבלבלוהו שטותים והבלי הזמן ופניות. ודיבר מזה ואמר בשם אביו ז"ל על מוקדה. עם התלהבות. כי העיקר הוא כשהעבודה היא ע"י התלהבות. זאת תורת העולה שצריכה לעלות למעלה כי זהו העיקר. היא העולה ע"י מה. על מוקדה ע"י המוקד שלו כי כל הד' יסודות כל אחד נמשך למקור יסודו ולכך האש נמשך למעלה. כי יסוד האש הוא שורשו למעלה לפיכך נמשך האש לשורשו לכך אין כח להעבדות לעלות למעלה כי אם ע"י התלהבות. על המזבח. פי' ועוד עצה שתוכל עבודתו לעלות למעלה ע"י זביחת יצרו. וכמו שאחז"ל כל הזובח את יצרו כאלו הקריב תודה. והאיך יגיע לידי זביחת יצרו ע"י מוקדה כנ"ל. ואיך יגיע לידי מוקדה כנ"ל. ע"י זביחת יצרו. כי זה תלוי בזה וזה תלוי בזה. כל הלילה עד הבוקר. לילה הוא עת חשכות האדם כי אין לך אדם שלא יפול לפעמים ממדרגתו. וזהו בחינת לילה. ועל ידי ב' בחינות הנ"ל. יוכל להאיר לעצמו ממדרגתו של מעלה עד שיגיע לכלל בוקר:

איתא במדרש. כי משה אחר שעשה את כל המופתים קריעת ים סוף ומלחמת עמלק וכל הדברים ואחר שעשה את האוהל מועד ישב לו. אמר לו הקב"ה מה אתה יושב יש עוד מלאכה כבידה הימנה ללמד לישראל סדר הקרבנות. כי אצל צדיק כל המופתים אינם מלאכה. רק העיקר מלאכה ללמד לישראל האיך לעבוד את ד'. בשם ר' ש"ק זצ"ל המופת הגדול שבמופתים הוא אריין טאן אין איודין ער זאל קענען זאגין אווארט פאר גאט: עוד בשם הצדיק הק' רש"ק זצ"ל זי"ע העיקר תשובה היא המחשבה וזהו זאת תורת העולה זו היא מחשבה טובה. על מוקדה. עם התלהבות שלה. זאת. הוא זה העולם והוא העשיה. תורת. היא מה שלומדים והוא הדיבור. העולה. היא המחשבה והעול"ה על רוחכם [*פסוק הוא (ביחזקאל כ':ל"ב)]. ועם כל השלושה דברים הללו צריכים להיות מקושר להקב"ה.